

GOIGS AL VENERABLE P. JULIÀ FONT I ROIG, DOMINIC

FILL DEL POBLE DE MARIA DE LA SALUT (MALLORCA)

Feis-ne blat de la civada,
puix que el món viu afamat,
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

A una florida alqueria,
Maria de la Salut,
us va veure néixer un dia
per ser exemple de virtut,
dins la terra mascarada
per l'egoisme exaltat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

De la falda de la mare
caiguéreu al foc ardent
i portàreu a la cara,
sempre, l'estigma patent,
però fou com la ditada
que us va deixar ben crismat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

Vós que dúieu per llinatge
el senyal de Font i Roig,
escampàreu el missatge
de que sols en Déu hi ha goig,

Lletra: Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella.

∇. La caritat és justícia.

de que la vida se'ns bada
per beure la santedat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

La Dominicana Orde
per vós era el gran tresor,
i l'ànima no us fou sorda
per lliurar-vos-hi de cor,
i amb joia multiplicada
féreu el noviciat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

Llavors fóreu, com pertoca,
confés i predicador,
que neteja tot quan toca
amb l'aigua del seu amor
i amb la collita granada
de la pròpia humilitat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

Quan vostra Orde, amb rica
[entranya,
volgué florir a Manacor,
si el Pare Creus fou peanya
vós en vàreu ser la flor

Música: P. Jaume Palou i Sabater, M.SS.CC.

⚡. I la clau que obri el cel.

que perfuma l'encontrada
amb fulgors de castedat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

El do de la profecia
en vostra boca florí,
i el miracle que assacia
l'obràreu perquè el mesquí
retrobàs la pau sagrada
que sols Déu dóna al nafrat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

Vostre cos avui reposa
dins la pompa de la Seu,
digne gerro per tal rosa,
que aquí al món ja no té preu,
com no en té la matinada
quan el sol surt al combat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

Dirigiu vostra mirada
al qui viu en soledat.
*Pare Julià, flamada
de l'excelsa caritat.*

PREGUEM

Angel de la caritat,/ Venerable Font i Roig,/ que sols tenguéreu per goig/ escampar amor i pietat,/ feis que el vostre sant esclat/ s'encomani al nostre pit/ perquè així, tan ben vestit,/ alabi al vostre costat/ el Pare, el Fill encarnat/ i el Santíssim Esperit. R/. Amén.

NOTA HISTÒRICA

Julià Font i Roig va néixer el 20 de febrer de 1545 a l'alqueria de Son Roig, del poble de Maria de la Salut. Aprenqué les primeres lletres en el convent que els PP. Franciscans tenien a Lloret, i després estudià gramàtica i retòrica al col·legi de la muntanya de Randa. Posteriorment es traslladà a Ciutat per estudiar arts i filosofia amb els PP. Dominics, aleshores va ser quan determinà abraçar la vida religiosa.

El mes de desembre de 1571 rebé l'hàbit de l'Orde de Predicadors en el Convent de Sant Domingo de Ciutat, a l'any següent va fer la professió, i més endavant rebé l'ordenació sacerdotal. Les virtuts del P. Font i Roig eren poc comunes: observant, humil, pacient i obediènt, però es distingí sobretot per la seva vida austera i penitent. Es mortificava amb cilicis, els dijunis eren molt freqüents, i la seva pobresa era extrema. Exercitava la caritat amb els pobres, i duïa una intensa vida d'oració.

L'any 1576 els Superiors encarregaren als PP. Antoni Creus i Julià Font i Roig la fundació d'un convent del seu Orde a Manacor. El P. Font i Roig és considerat com a co-fundador del Convent de Sant Vicenç Ferrer d'aquella ciutat. La seva estada entre els manacorins va ser fructuosa: exercí els càrrecs de Sagristà, Procurador, Mestre de Novicis i a vegades de Vicari. Endemés de consolidar la nova comunitat, es dedicà a predicar, visitar els malalts, ajudar als més humils, propagar la devoció del Rosari... La seva vida exemplar i de contínua entrega al proïsme, potser fos el motiu que arribàs a adquirir la fama de miracler, se li atribuïen curacions de malalties, i també en alguna ocasió el do de profecia.

Passats els anys, el P. Font i Roig fou destinat novament al Convent de Sant Domingo de Ciutat. Va ser nomenat Mestre de Novicis, per humilitat renuncià ser Prior, i només per algun temps acceptà ser Subprior. Passava llargues hores en el confessorari, al qual acudien des de les persones més humils a les més importants, cal destacar que fou el confessor del Bisbe de Mallorca D. Joan Vich i Manrique. Intervingué en la fundació del Monestir de Santa Catalina de Sena de Ciutat, de monges Dominiques de clausura, però morí abans que es dugués a terme la dita fundació. L'esperit missioner tampoc no estava absent en el P. Font i Roig, de manera que intentà anar a les Illes Filipines, i s'embarcà, però quan va ser a Eivissa es posà malalt i hagué de tornar cap a Mallorca.

El P. Font i Roig va morir amb gran fama de santedat el dia 9 de setembre de 1613. Quan la gent de Ciutat sabé la notícia, moltíssimes persones acudiren al Convent de Sant Domingo, on va ser exposat el seu cadàver. L'anomenaven el «frare sant» i li tallaven trossets del seu hàbit per guardar com a relíquies. Les seves despulles varen ser enterrades a la capella de Santa Catalina de Sena del mateix convent. Sobre el seu sepulcre s'hi anaren col·locant nombrosos ex-vots i una llàntia de plata que els devots li tenien encesa nit i dia, però després tot s'hagué de retirar en compliment dels decrets pontificis. L'any 1727 el seu cadàver —juntament amb els dels Venerables Antoni Creus, Bartomeu Riera i Llorenç Malferit— fou traslladat a la capella del Roser. El 1837, degut a l'exclaustració dels religiosos i a l'enderrocament del Convent de Sant Domingo, va ser novament traslladat a la Catedral. Fins que, el 28 de gener de 1901, els restes mortals del P. Font i Roig varen ser traslladats solemnement a la capella del Sant Crist del Davallament de la mateixa Catedral, i foren enterrats en un bell sepulcre neogòtic, costejat per D.ª Francesca Verd, vídua de D. Pere Morell Font i Roig.

Aquests goigs al Venerable P. Julià Font i Roig foren escrits per Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella el 29 d'octubre de 1981. Va ser la darrera obra que escrigué el poeta, ja que dos dies després li esdevingué sobtadament la mort.

Jaume Ribas i Molinas